

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Smutna mrtvola.pdb>

PDB Name: Lydie Junková-Smutná mrtvola

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Smutná mrtvola

"Také bych raději psal o lásce a podobných výstřednos-tech," řekl spisovatel a s nelibostí přihlížel, jak pod hbitou rukou uklízečky mizí idylická vrstva prachu na psacím stole, "jenomže, co naplat, lid si žádá krve."

"Jaký lid, prosím tě!" Z lenošky před krbem se vyhoupla ruka s dýmkou. "Mluvíš jako stará struktura!" Dýmka opsala polokruh a zmizela.

"Jak tady mám uklízet?" zeptala se paní Máčková podrážděně a vyklepala z okna prachovku, "když se mi tu motáte pod nohama!" Vzápětí však změnila tón: "No ale o lásce je to náhodou pěkný, to si člověk i popláče. Alkdyž je u toho ještě nějaká ta smutná mrtvola, to taky není k zrovna k zahoeení!"

"A máš to vyřešený!" Z lenošky se vztyčila vyčouhlá postava, nyní s dýmkou v zubech. "Láska, krev a sem tam i nějaký oběti. Jdeme odsud, nebo ještě přijdem k úhoně."

Nebylo jasné, zda mrtvé tělo působilo smutně. Poručík přihlížel čilému dění, jež se rozvířilo kolem ženy neurčitého věku, poklidně spočívající v trávě. Rusé vlasy měla rozhozeny ke straně, na tváři nebyl patrný ani stín strachu, žádná grimasa nehyzdila souměrné rysy.

"Škoda, žeš tam nebyl se mnou," řekl téhož podvečera poručík, pohodlně usazený v lenošce před krbem. "Ta mrtvá vyhlížela přímo romanticky."

Spisovatel, stísněný vnučeným pořádkem, neklidně poposedl. "Co mi tu vykládáš?" namítl popuzeně.

"Víš, že mám raději psychologii než všelijaký nechutný vraždění."

"Však ti ji právě nabízím! Nechci po tobě, abys lezl po čtyřech, slídl po stopách, hrabal se v nudných

hlášeníh a studoval expertízy. Já ti povím v kostce, oč jde, a ty si k tomu doplníš, co bude libo."

"Tak k čemu je mi potom ta tvoje mrtvola?" vyletěl spisovatel zcela nelogicky. "Nějakou si vymyslím sám. To snad svedu." "Nic jiného po tobě ani nechci! Jen se můžeš držet určitých faktů."

"Vida! Ty si s tím případem nevíš rady a čekáš, že ti ho pomůžu vyřešit!" Spisovatel se samolibě uchechtl.

"Zkrátka, kriminálka je zas jednou v rejži."

"Ano, tak nějak," potvrdil poručík. Dal si záležet, aby vypadal naprosto bezradně.

"Začneš už s těmi fakty?" štěkl nedočkavě spisovatel. Přece

jenom byl zvědavý. Dokonce nabídl poručíkovi koňak.

"Zatím jich není mnoho. Té mrtvé bylo šestatřicet let, praco

vala v jednom velkém podniku jako sekretářka, a sice u náměstkyně ředitele. Byla rozvedená a měla nějakého přítele, o kterém jsme zatím zjistili pouze to, že učí někde na vysoké škole a momentálně je na studijním pobytu v zahraničí. Konkrétně v Německu."

"Zapomněl ses zmínit, nač zemřela!"

"V tom je právě háček: otrava neznámým jedem. Až budeme mít pitevní protokol "

"Nepotřebuju!" vpadl suverénně spisovatel. "Zbytek si do

plním sám. O jednom takovém šikovném jedu, co se navíc dá těžko prokázat, jsem slyšel od své babičky. Roste i u nás možná, že bych si vzpomněl, jak se jmenuje!"

"Myslel jsem, že nám chceš píchnout!" uculil se poručík .

"No jo!"" Spisovatel chvilku předstíral, že přemýšlí. "Dobrá, tak mi ten protokol přines!" dodal blahosklonně. "A průběžně mě informuj, nač jste přišli."

Nemusel ani dlouho čekat.

"Nebyla rozvedená," sdělil mu hned druhý den poručík. "Je nom to o sobě tvrdila. Její muž totiž spáchal sebevraždu. A zůstal jí po něm syn, teď je mu dvaadvacet."

"Ještě tohle!" reagoval spisovatel s odporem. "Sebevrahy já nemám rád. Totiž nerad o nich píšu. Máš ještě nějaké další nepříjemnosti?"

Myslí jenom na sebe, egocentrik! usoudil poručík. "To tedy mám. Tehdy tu ženu podezřívali, že k té sebevraždě nějak přispěla. Jenomže jí nic nedokázali."

"To už je zajímavější!" ožil spisovatel. "Kouká z toho fůra psychologie." Na znamení spokojenosti vyrukoval opět s koňakem, nalil však pouze sobě.

"Ty ses snad pomát!" Poručík se zastavil mezi dveřmi. "Jak jsi o tom mohl už teď napsat! A ještě do takového škváru, který čtou jenom pitomci! " Rozhořčením se rozkašlal. "Kromě toho sis vymyslel úplně nesmysly!"

"A co má být? Jednak potřebuju prachy a jednak jsi mi ne řekl, že je to tajný. Taky jsem neuvedl její jméno!"

"Protože ho nevíš, naštěstí! Jenže podle řady detailů by se dalo poznat, o koho jde! To jsi nám tedy pomohl! Vždyť jsi narušil celé pátrání!"

"Nedramatizuj!" Spisovatel se hlučně rozesmál. Avšak smích ho měl velmi brzo přejít.

"Prosím tě, hned sem přijď! Hnedka, slyšíš?" vykřikoval o pár dní později do telefonu. " "Ale my už od tebe žádnou pomoc nepotřebujeme!" řekl poručík.

"Nejde o vás!" ječel spisovatel . "Někdo mě chce zavraždit! Udělej honem něco!"

Poručík ho našel zhrouteného v ušáku; nad ním se týčila postava s dýmkou. Z ušáku se vydralo zaúpění:

"Oni mě oddělají!" "Někdo sem totiž v noci vlezl," vysvětlila dýmka a rozvážně odplula k oknu.

"Ale kdo, k čertu?" zeptal se poručík.

."Kdo,kdo!" co já vím!" kvičel spisovatel. "To je vaše starost!"

"Způsobil sis to sám tím svým blábolem!" podotkl poručík kousavě. "Ale co se vlastně stalo?"

Spisovatel se vyhrabal z ušáku; vypadal naprosto zničeně. "Byla noc a já jsem už skoro spal, když tu se kdosi zjevil v bledém kosočtverci měsíčního světla uprostřed koberce..." pronesl; přece jenom to byl profesionál. "Asi myslel, že spím, protože tiše proplul pokojem a začal se prohrabovat v zásuvkách stolu."

"A co ty?" zeptal se poručík.

"Co já, co já! Měl jsem se snad nechat zavraždit? Ležel jsem, ani jsem se nehnul!"

"Ukradl ti něco?"

"To já právě nevím! V té spoustě papírů se to nedá poznat."

"Co nějaké cennosti? Peníze?"

"Nic nezmizelo. Ale tím hůř! Nějakej obyčejnej lupič by mi byl milejší!"

Groteska, pomyslel si poručík. "No, podíváme se na to, neboj."

Vyšetřování však nezjistilo sebemenší použitelné stopy.

"Jste žabaři!" úpěl spisovatel.

V bytě se od toho dne usídlila dýmka, aby ho ochránila, a také se pak už nic nestalo. O případu mrtvé sekretářky nechtěl spisovatel nadále nic slyšet: byl přesvědčený, že se po uveřejnění své povídky stal hříčkou temných sil.

Kriminálka zatím pilně vyslýchala : osoby, s kterými se mrtvá stýkala, zaměstnance podniku, sousedy z domu; všichni shodně tvrdili, že to byla příjemná, chytrá paní, která si nepotrpěla na konflikty, ale také se s nikým příliš nebavila. Někdo podotkl, že snad skrývala jakési tajemství. Jaké? To ví bůh. Bud' opravdu nic nevěděli, nebo právě naopak a nechtěli se zaplést do nepříjemností.

"Lidi jsou sobecký, starají se jen o svý!" řekl rozšafně mladý strážmistr. "A potom se diví, když je také něco potrefi! Ale tuhle " podal poručíkovi poněkud pomačkaný kus papíru, "to by mohlo být zajímavý!"

"No to bych řekl!" prohlásil za okamžik poručík. "Kde jste k tomu přišel?"

"Ale kamarád je pošťák. Prozradil mi, že té paní v poslední době chodily pravidelně prachy. Teda vždycky nejméně dvacet tisíc.Od nějakýho doktora Suchýho."

Jméno i adresa byly smyšlené, peníze tudíž podezřelé. Z čistých zdrojů zřejmě nepocházely.Naštěstí si na příslušné

poště vzpomněli, že je posílal starší obrýlený člověk. "Byl šedivý, ale obočí a kníry měl černé," tvrdila úřednice u přepážky. "A ještě něco," zamrkala obdivně na poručíka, "já vím, kde bydlí! Jednou jsem ho náhodou viděla, jak vychází ráno z domu."

"Ještěže se tak líbíte ženským!" pochvaloval si mladý strážmistr. "Mně by asi nic neřekla."

"Pojďte radši za tím chlapem!" odušil poručík.

Odesílatele peněz v označeném domě sice našli, ale tvrdošíjně jim opakoval, že peníze mu předával jakýsi známý. "Já nevím, kde bydlí! Ani jak se jmenuje! On mi to vždycky dával v hospodě."

"Vezmeme vás do vazby, abyste nemohl ovlivňovat svědky!" vyštěkl na něj mladý strážmistr. Nebylo to košer, ale zapůsobilo to.

Muž zbledl a vyhrkl: "Ne, to ne! Manželka se nesmí nic dovědět!"

Díky této autoritě získali kýženou výpověď. A následně několik dalších; nastalo cosi jako řetězová reakce.

"On to chce každý hodit na někoho jinýho!" řekl mladý strážmistr. "Jen aby to nebylo na ně! Lidi jsou podvrat'áci!" dodal zhnuseně.

"Všichni ne!" namítl poručík . "Jenomže na nás padnou vždycky ti horší."

Po značných komplikacích se podařilo zjistit, že mrtvá měla v bance konto.Bylo by stačilo na několik luxusních cest kolem světa. Mohli jste si z něj postavit vilu nebo žít deset let s rukama v klíně. Nebylo nejmenších pochyb, že si ho tahle paní nezaložila z platu sekretářky.

"Že by měla tak štědrýho milence?" napadlo strážmistra."Jo

a tuhle přišlo hlášení o tom jejím synovi. Stojí tu:...studuje druhým rokem na prestižní universitě... atakdál. Zajímavý je ale něco jinýho:...při své poslední návštěvě udělal matce scénu. Tu hádku bylo prý slyšet až nachodbu. Nakonec vyběhl z bytu a ještě ve dveřích křičel, že ji už nechce nikdy vidět..." Musel mít silný důvod, aby na matku, jež mu platila drahé vzdělání, najednou tak zanevřel.

"O tom já skoro nic nevím," tvrdil její bývalý přítel, který na naléhavé dožádání přijel konečně z Německa. "Já jsem jí rozhodně žádné horentní sumy neposílal!"

"To bys nevěřil, jak lidi hloupě lžou!" řekl o týden později poručík, pohodlně usazený v lenošce před krbem. "Ten chlap se tvářil, jako by tu mrtvou znal stěží od vidění."

"Ani se mu nedivím," řekl spisovatel. "Přece ji snad nezabil."

"Dostali jsme informaci z interpolu: je důvodně podezřelý, že se podílel na obchodu s děvčaty."

"A ta mrtvá?"

"Ta to měla všechno zpunktovat. Aspoň on na ni hází hlavní vinu. Prý si to vymyslela, aby mohla podporovat toho svého

zhýčkaného spratka, jak prohlásil ve své výpovědi. "

"A jak to prováděli?" zeptal se spisovatel zaujatě.

"Lákali dívky do Německa na výpomoc v domácnosti. A tam padly do rukou nějaké bandě, která je vyvážela za hranice. To snad už znáš z novin."

"Všecko z té lásky k penězům," ozvala se dýmka ze svého oblíbeného místa u okna. "Ono pak ani není těžké naletět."

"A kdo ji vlastně zabil?" otázal se spisovatel.

"Nikdo. V bankovním trezoru uložila dopis. Že se jí zhroutil svět, když ji opustil její syn. Že už nemůže dál žít, že je strašně smutná, tak nějak. Odjela za město, vzala si ten jed, ušla ještě pár set metrů a tam si lehla do trávy."

"Nepřiznala se v tom dopise, že kdysi zabila toho svého manžela?"

"To tam nestálo," odvětil poručík. "Ale můžeš si něco vymyslet. "

"Vůbec ji nezajímalo, jak smutný budou ty mladý holky," zabručel spisovatel. "Jestli o tom napíšu, tak že ji někdo zavraždil."